

HEET!

JANE COSTELLO

HEET!

Opvliegers of
ware liefde

Vertaald door Anna Livestro

 oceaan

Oorspronkelijke titel *It's Getting Hot in Here*. Hodder & Stoughton Ltd,
Londen

© 2024 Jane Costello

© 2025 Nederlandse vertaling Anna Livestro / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze
uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Omslagontwerp Studio Christie

Omslagbeelden © Shutterstock

Omslagbewerking bij Barbara

NUR 302

ISBN 9789046833414

ISBN 9789046833421 (e-book)

ISBN 9789046833599 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

*Dit boek is opgedragen aan Helen Wallace,
ook wel bekend als de Prof.*

1

To-dolijst

- Wiskundebijles regelen voor Jacob
- Afspraak maken voor hormoontherapie
- Oplossing bedenken voor Leo die om 2 uur 's nachts nog zit te gamen (Timer op de wifi? Schrikdraad?)
- Automatische incasso van de Total Pilates-studio opzeggen
- 37 stukken kaas bestellen voor de ouderavond/wijnproeverij
- Begin maken met lambrisering in de woonkamer
- Jumpsuit, leren broek en raar bandeageval van ASOS terugsturen
- Instellen dat ik na 9 uur op vrijdagavond niks meer online kan kopen
- Broek voor schooluniform voor kind van 10-11 en examenbundel scheikunde kopen
- Baseballclub zoeken voor Jacob
- Mijn DrinkAware-app weer op telefoon zetten
- Andere energieleverancier nemen
- Sokken kopen (voor allebei de kids)
- NIET VERGETEN OM DIE DEBIEL DURE COLLAGEE-PILLEN TE SLIKKEN
- Waterkoker ontkalken

‘Staat die waterkoker er serieus nog steeds op?’

Met een blik op mijn telefoon schudt Rose geamuseerd haar hoofd. ‘Joh, haal dat toch weg. Je weet zelf ook best dat het nooit gaat gebeuren.’

‘Welles,’ zeg ik defensief. ‘Ooit. Ik heb de ontkalkingstabletten al in huis. Niet dat ik weet waar ik die precies heb neergelegd, maar toch...’

De eerste keer dat ik met Rose in het ziekenhuis kwam, voelde ik me er een beetje bij hangen. Ik wist niet precies wat mijn rol zou moeten zijn en het enige wat ik kon bedenken was slap kletsen over onbelangrijke dingen. Ik had het gevoel dat ik met wijze woorden zou moeten komen, advies, of op zijn minst met iets diepzinnigers dan een bespreking van het *First Dates Hotel*.

Het duurde een paar afspraken voor me iets duidelijk werd. Ik was daar niet voor mijn wijsheid. Dat slappe geklets was het hele punt. Kanker is waarschijnlijk voor iedereen een rot-onderwerp en al helemaal als jij degene bent die het hebt. Vanaf dat moment is het steeds hetzelfde, die keren dat ik met haar meega naar afspraken met haar borstchirurg of, zoals nu, naar haar bestraling. We hebben het veel gehad over waar ze allemaal doorheen gaat sinds de diagnose, maar vaak houdt ze het liever bij de dingen die ze met liefde afkraakt, zoals mijn ex.

‘Wát heeft hij voor de boys gekocht?’ vraagt ze als ik haar vertel over Brendans meest recente cadeau.

‘Een hamster, ja,’ antwoord ik.

‘Die idioot,’ mompelt ze en dan vangt ze mijn blik. ‘Sorry, hoor, maar dat is hij echt.’

Ik heb mijn best gedaan om niet zo’n standaard exenhater te worden sinds mijn scheiding, al is de verleiding soms groot. Vriendschappelijk omgaan met de vader van mijn kinderen is wel het minste wat ik voor ze kan doen. Toen ons huwelijk stukliep, had ik daar niet om mezelf maar om hen hartverscheurend veel spijt van. Ik had het gevoel dat ik ze op de een of andere manier tekort had gedaan. Rose vindt dat ik Brendan om die reden met alles laat weggkomen. Volgens haar verdienen ik beter, maar dat vond ze altijd al. Nou ja, ze is dan ook zelf

getrouwd met iemand die zichzelf de gelukkigste man op aarde vindt omdat hij haar heeft gevonden, dus dat legt de lat wel heel hoog. Ze vindt dat ik wat liefde en geluk betreft dezelfde overvloed verdien als waar zij al jaren in baadt. Sterker nog, ze vindt dat iedereen dat verdient. Als ze niet zo cynisch was over al het andere zou je nog denken dat ze een romanticus was.

‘Dus hij vindt niet dat je al genoeg hebt om voor te zorgen, met je fulltimebaan, twee kinderen en een waterkoker die ontkalkt moet worden?’ voegt ze eraan toe.

‘Ik denk dat het allemaal wel wat makkelijker wordt als die Wijnquiz met de ouders eenmaal achter de rug is,’ antwoord ik, in de wetenschap dat ik inmiddels waarschijnlijk alweer zestien nieuwe appjes heb ontvangen over precies dat onderwerp.

‘Nou, je weet hoe ik erover denk. Dat is je eigen stomme schuld. Had je je maar niet moeten opgeven. Waarom werp je je in vredesnaam op als vrijwilliger om zoiets te organiseren?’

‘Het is een aandoening,’ zeg ik. ‘Als iemand om assistentie vraagt, dan trek ik het geluid van de stilte niet. Dan schiet mijn hand omhoog voor ik me kan inhouden.’

‘Dáár moet je dus zo snel mogelijk vanaf. Maar goed, die hamster. Hoe kwam Brendan erbij dat dat een goed plan was?’

‘O, Jacob zit al eeuwen te zeuren om een huisdier. Brendan had hem zaterdag meegenomen voor een Happy Meal en ik denk dat hij toen een vlaag van verstandsverbijstering kreeg. Hij zei dat hij een nieuw speeltje met hem zou gaan kopen. Dus ik verwachtte iets van lego.’

‘Typisch Brendan. Kan hij weer de Kerstman uithangen terwijl jij met de knaagdierenshit blijft zitten.’

‘Als je probeert om me in de gordijnen te krijgen dan lukt dat aardig,’ zeg ik tegen haar.

‘Mooi zo. Heb je hem er wel op gewezen dat hij dit überhaupt eerst met jou had moeten overleggen?’

‘Ja tuurlijk. “Wees blij dat het geen pup is,” zei hij.’

‘Persoonlijk had ik tegen hem gezegd dat hij hem terug moest brengen,’ zegt ze.

‘Het is niet zoiets als een broek terugbrengen naar TK Maxx. En trouwens, Jacob is gek op dat beestje, dus ik slik het maar gewoon. Echt, ik heb hem nog nooit zo gelukkig gezien. Hij heeft hem Alan gedoopt.’

‘Rose Riley?’

De verpleegkundige die haar naam roept is opgewekt en heeft grijs haar en brede heupen. Ze had zo kunnen doorgaan voor iemands oma als ze niet een kleine tattoo aan de binnenkant van haar pols had gehad.

‘Hoe gaat het vandaag, kindje? Zullen we dan maar weer?’

Rose komt hier nu al anderhalve week elke dag om bestraald te worden. De behandeling duurt niet lang – de vorige keer was ze nog geen half uur weg – en terwijl ik in het restaurant van het ziekenhuis op haar ga wachten probeer ik te berekenen hoelang we elkaar al kennen. Vijfentwintig jaar, blijkt. Wat belachelijk is... vooral omdat ik in mijn eigen hoofd pas vijfentwintig ben.

Tijd doet iets raars naarmate je ouder wordt. Toen ik een tiener was, was er een handvol vrouwen van middelbare leeftijd die ik bewonderde: een inspirerende lerares geschiedenis, Alexis Carrington uit *Dynasty* en een rebelse tante die op reis was geweest naar de Griekse eilanden met een motor en een knappe hippie die op Jezus leek. Maar ik zag het nooit helemaal voor me dat ik zelf ergens in de veertig zou zijn. Ik wist dat het op een dag zou gebeuren, in theorie, maar het voelde zo onwerkelijk dat ik het gewoon niet kon bevatten.

Inmiddels ben ik zevenenveertig, dus ik zou genoeg tijd moeten hebben gehad om eraan te wennen. En toch ben ik blijven hangen in de tijd dat Oasis in de hitlijsten stond en Tony Blair het land runde, al zijn mijn bekkenbodemspieren wel met

hun tijd meegegaan. Het was ergens in die bedwelmende jaren negentig dat Rose en ik een huis deelden met nog twee andere BBC-trainees en een huisbaas die – te oordelen naar hoe hoog de verwarming altijd stond – achteraf gezien misschien een wietplantage op zolder had.

Zelfs toen al waren we qua lichaamstype elkaars tegenpool. Ik ben een meter vijfenzestig, heb een gemiddelde bouw, blauwgrijze ogen, volle lippen en dik bruin haar dat door de jaren heen alle mogelijke stijlen en kleuren heeft gehad maar nu tot net voorbij mijn schouders valt. Rose heeft haar bleke huid, fijne trekken en lange, rode haar van haar moeder geërfd, maar haar gewicht komt van haar vaders kant. Ze is dik tien centimeter langer dan ik, met smalle heupen en een piepkleine taille, zodat ze nooit te maken heeft met die constante strijd die ik moet voeren om een spijkerbroek te vinden die past.

Ik weet niet of ik inmiddels te oud ben voor een ‘beste vriendin’. Die term past meer bij kleine meisjes op schoolpleinen. Maar dat ik van haar houd staat als een paal boven water. Ze is de zus die ik nooit heb gehad; de vrouw met wie ik was getrouwd als ik niet de pech had gehad dat ik hetero ben. Ze is mijn trouwe partner, zowel in mijn gewone leven als in mijn werk. Al bijna tien jaar zijn we allebei in dienst bij de snelgroeiende Britse poot van MotionMax+, een streamingdienst met meer dan zesenzeventig miljoen abonnees over de hele wereld.

In de wervelwind van de afgelopen maanden – de diagnose van Rose en toen haar borstsparende operatie – is zij verbeterd positief gebleven. Maar als we na haar behandeling weer naar beneden gaan, is het duidelijk hoe uitgeput ze raakt van de bestraling. Ze heeft nog tien van dit soort dagen te gaan en ze ziet er nu al gebroken uit.

‘Domme vraag, maar hoe gaat het met je?’ vraag ik. ‘Gezien de omstandigheden, bedoel ik.’

‘Gezien die omstandigheden gaat het ronduit top. Bleh... sorry. Ik zit er doorheen. En mijn huid voelt afschuwelijk. Ik was gewaarschuwd dat de bestralingsplek branderig zou kunnen aanvoelen, maar het trekt helemaal door tot in mijn nek,’ zucht ze, terwijl ze naar de vuurrode plek grijpt.

‘O Rose... wil je nog een koffietje doen voordat ik je naar huis breng?’ vraag ik.

‘Ik heb nu even niet eens de energie om een kopje op te tillen. Vind je het erg?’

‘Tuurlijk niet,’ zeg ik zachtjes.

Net als we de enorme hal van het ziekenhuis oversteken zegt ze iets waar ik al een poos op zat te wachten.

‘Ik geloof dat ik dan nu maar eens moest ingaan op dat aanbod om wat langer vrij te nemen van het werk, hè?’ verzucht ze.

‘Dat lijkt mij inderdaad wel het verstandigst.’

‘Ik wilde gewoon echt proberen om nog een beetje normaliteit te behouden in deze hele shitshow,’ zegt ze. ‘Snap je dat?’

‘Jawel, maar er zijn belangrijker zaken, Rose. Beter worden, om maar eens wat te noemen.’

‘De timing is zo beroerd...’

‘Ach kom, wie boeit dat nou?’ protesteer ik.

‘Mij boeit dat.’

‘Weet ik wel, maar dit is tijdelijk. Je moet jezelf nu even op nummer één zetten.’

Haar voeten komen tot stilstand en dan zie ik dat er tranen in haar ogen staan.

‘O, kom hier,’ zeg ik en ik geef haar een heel voorzichtige knuffel, die ze ondergaat. Dan geeft ze me een kneepje, zich ervan bewust dat we de hal blokkeren, laat me los en snuft. We lopen door.

‘Heb je met HR gesproken over hoelang je verlof mag nemen?’

‘Maximaal zes maanden met behoud van salaris, maar als ik mijn vakantiedagen erbij optel, is het meer. Ze zullen iemand moeten aannemen om mijn werk over te nemen, en dat bevalt me totaal niet.’

‘Waarom niet?’

‘Wat als mijn vervanger verschrikkelijk is? Of, erger nog, heel erg goed?’

‘Die vervanger kan nooit zo goed zijn als jij bent. Je bent eigenlijk helemaal niet te vervangen.’

We lopen naar buiten, en hebben nu pas weer fatsoenlijke telefoonontvangst sinds we hier aankwamen, dus er verschijnen ineens een heleboel meldingen op mijn scherm. Eén daarvan is van een voicemail van mijn moeder, die Jacob voor me van school heeft gehaald. Ik negeer haar bericht – haar voicemails duren meestal een paar minuten en ze geeft altijd eerst een update over iets wat ze net in de *Daily Mail* heeft gelezen voordat ze ter zake komt – en bel haar meteen terug.

Maar Jacob neemt op.

‘Mama,’ zegt hij ademloos. ‘Je gelooft nooit wat er is gebeurd!’

Er is niet veel voor nodig om hem enthousiast te krijgen, zoals bij alle kinderen van tien. Hij belde me ooit eens toen ik een workshop Content Bundeling aan het geven was om me te vertellen dat de kiosk aan het eind van onze straat een nieuwe smaak Prime-frisdrank had.

‘Wat is er, lieverd?’

‘Alan heeft baby’tjes gekregen!’

Het bloed stroomt uit mijn gezicht als de korrels in een zandloper.

‘Is dit een grap?’

‘Nee, het is echt waar!’ giechelt hij opgewonden. ‘Ik kwam thuis met oma en toen rende ik naar Alans kooi en toen zag ik allemaal hamsterbaby’s. Wel negen!’

2

Goedemorgen allemaal! Even een snel appje om te zeggen dat er nog maar een handvol kaartjes over zijn voor de Wijnquiz. Stuur me even een berichtje als je er eentje wilt hebben; op = op. Het wordt een fantastische avond! En nog even over mijn eerdere appje om te checken of er nog iemand is die interesse heeft in een hamster? Ze zijn gratis af te halen voor een liefdevol thuis, makkelijk te verzorgen en zo schattig! Er zijn er al acht geplaatst, dus er is er nog maar eentje. Laat me weten!

Ik druk op verzenden en vraag me af of uit de uitroeptekens blijkt hoe wanhopig ik ben. Het is al een wonder dat het me gelukt is om binnen drie weken na hun geboorte acht van die beestjes kwijt te raken. Het schijnt dat als je hamsters langer dan drie weken bij elkaar laat, ze elkaar gaan uitmoorden, of erger nog, zich gaan voortplanten.

De dierenwinkel waar Alan was aangeschaft boeide het natuurlijk niet dat wij ons nu in deze penibele situatie bevonden en al beweerde Brendan dat hij geschokt was en meteen zou rondvragen of iemand een hamster wilde, heb ik sindsdien niets meer van hem gehoord. Dus moest ik wel proberen om iedereen met een kind er eentje aan te smeren: bij de schoolpoort, op de scouting, op het werk, via social media en aan de acupuncturist van mijn buurman. In een ander leven had ik een tweedehandsautoverkoper kunnen zijn.

Maar nu er nog maar één baby'tje over is voor wie ik nog geen huis heb geregeld, weet ik het even niet meer. Ik heb zelfs

mijn kapper geappt, die reageerde met: Nee dank je, Lisa. En probeer me er ook maar niet eentje te geven als fooi als ik je low-lights heb gedaan!

Als ik hem niet ergens kwijt kan, moet ik vanavond na het werk een kooi kopen. Wat ik echt, maar dan ook echt niet wil. Toch ben ik me er pijnlijk van bewust dat ze nu, op dit moment, al bezig zouden kunnen zijn om zich te vermenigvuldigen; elke keer als ik de voordeur open, ben ik als de dood dat ik geconfronteerd word met een scène die rechtstreeks uit de *Gremlins* zou kunnen komen.

‘Waarom mocht ik ze niet gewoon houden?’ vraagt Jacob, terwijl ik in de gang zijn schooldas rechttrek.

‘Omdat ik tien huisdieren te veel vind, zelfs voor een dieren-vriend als jij.’

‘Ik had heus wel goed voor ze gezorgd, hoor,’ protesteert hij.

Ik geef hem een zoen op zijn bol en druk een lok van zijn pony omlaag, maar die weigert te blijven liggen. Jacob heeft lichtbruin haar, in dezelfde tint als zijn vader, maar daarmee houdt de gelijkenis met Brendan op. Hij mag dan al tien zijn, hij heeft nog steeds dezelfde heerlijke knijpwangetjes die hij als baby had, en grote blauwe, puppy-ogen waarmee hij me af en toe om zijn vinger weet te winden. Maar niet als het om huisdieren gaat. Wat dat betreft houd ik voet bij stuk.

‘Als je tien hamsters langer dan een paar weken bij elkaar laat zijn, dan... Hoe moet ik het zeggen? Dan gebeuren er akelige dingen.’

‘Wat voor dingen dan?’

Ik vraag me af waar ik mee moet beginnen: het kannibalisme of de incest.

‘Gewoon, dan gaan ze vechten. Ze zijn beter af in hun eentje.’

‘Maar dat is zo zielig. Iedereen heeft iemand nodig, mam,’ zegt hij bloedserieus.

‘Niet iedereen. En Alan al helemaal niet. Alan is een onafhankelijke dame.’ De naam is gebleven, ook al is het vrij duidelijk dat onze hamster een vrouwtje is. ‘En ze is juist heel gelukkig in haar eentje.’

Ik kijk op mijn horloge en besef dat we bijna tien minuten te laat zijn dankzij mijn tienerzoon, die ons nog niet met zijn aanwezigheid heeft vereerd.

‘Nou ben ik er klaar mee, Leo!’ roep ik inmiddels voor de negende keer naar boven. ‘Als je niet binnen twintig seconden beneden bent, ga je maar lopen.’

Zijn school is dik drie kilometer verderop. Het regent keihard. Over een kwartier moet hij er zijn. De kans dat hij dat haalt zonder dat hij meerijdt is nul. Maar dit is niet leuk meer; ik heb het echt gehad en dit kan zo niet doorgaan. Wat precies is wat ik elke ochtend tegen hem zeg.

‘Gaan we echt zonder hem weg?’ vraagt Jacob en hij kijkt me gespannen aan.

Ik trek de capuchon van zijn regenjas omhoog.

‘Ik hoop van niet,’ fluister ik. ‘Want dan zet ik jou af, voel ik me schuldig en moet ik alsnog terug om hem op te halen. Leo! Nu!’

Eindelijk verschijnt hij boven aan de trap, nog half in slaap. Hij ziet eruit als een dronkenlap die een nachtclub uit komt zwalken. Met zijn vijftien jaar is mijn zoon een meter tachtig, atletisch en heel knap, echt, zelfs als je de bevooroordeeldheid van zijn moeder buiten beschouwing laat. Hij heeft op dit moment geen schoenen of sokken aan, zijn overhemd zit los, net als het bovenste knoopje van zijn broek. Het enige aspect van zijn uiterlijk dat hij wel verzorgd heeft is zijn donkerblonde haar, dat perfect in model zit. Uiteraard.

‘Heb je gezien hoe laat het is?’ vraag ik.

Hij sluit zijn ogen en haalt diep adem terwijl hij de trap af loopt.

‘Wil je alsjeblieft ophouden met dat geschreeuw.’ Hij zegt het met het air van iemand wiens geduld op de proef wordt gesteld door een incompetente medewerker van de klantenservice. Ik voel mijn toch al borrelende bloed langzaam aan de kook komen.

‘Ik. Was. Niet. Aan. Het. Schreeuwen. Ik probeer alleen maar om jou het huis uit te krijgen zonder dat de rest allemaal te laat komt. Ik heb een belangrijke vergadering.’

‘We hebben tijd zat,’ zegt hij schouderophalend, gaat op de onderste traprede zitten en trekt zo ontspannen zijn sok aan dat je zou denken dat hij op een strand in Acapulco ligt.

‘Dat hebben we niet!’ zeg ik steeds geïrriteerder.

‘Dat zeg je elke ochtend en ik kom letterlijk nooit te laat.’

‘Ja, omdat ik als een maniak moet rijden om de verloren tijd in te halen, maar dan ook echt alleen daardoor!’

Hij stopt en kijkt me aan. ‘Waarom schreeuw je zo?’

‘Ik schreeuw niet.’

‘O, nee?’

‘Ja... NU wel, ja! Godallemachtig,’ zeg ik moedeloos. ‘Stap nou maar in de auto. Alsjeblieft.’

Ik hou meer van mijn oudste zoon dan ik je kan zeggen. Vaak ben ik verblind door hoe slim, attent en leuk hij kan zijn. Maar ’s ochtends is daar allemaal weinig van te merken. Als je hem doordeweeks voor negen uur ziet en in het weekend voor het middaguur, dan zie je iemand die blijkbaar graag een reputatie wil opbouwen van enorme lastpost.

Hij is niet altijd zo geweest. Hij was het schattigste kleine jongetje ooit, altijd in voor een knuffel of een verhaaltje voor het slapengaan. Ik dacht eerst dat ik er gemakkelijk vanaf was gekomen wat zijn puberteit betrof, maar toen werd hij vijftien. Het was alsof er ineens een knop omging, zo enorm was de transformatie... of, beter gezegd, het was alsof Godzilla uit de diepte oprees, klaar om een spoor van vernielingen aan te richten.

Ik draai Jacob om en dirigeer hem het huis uit, klik het slot van de auto open en prop de tassen erin.

‘Heb je iets lekkers in mijn lunchpakket gedaan?’ vraagt hij.

‘Hoe bedoel je? Je krijgt toch lunch op school?’

‘Maar vandaag is het schoolreisje, naar het museum,’ brengt hij me in herinnering. Ik voel de lucht in één klap uit mijn longen stromen. ‘Je bent het toch niet vergeten, hè?’

‘Tuurlijk niet. Spring jij maar vast achterin, dan ga ik het nog even halen.’

In de keuken gooi ik wat ik maar aan eetbaars kan vinden in een Tupperware-dooz en hol dan weer naar buiten.

‘Wat zit erin?’ vraagt Jacob gretig. ‘We mochten dit keer ook iets van chocola, omdat het een bijzondere dag is.’

‘Ik moest het doen met wat er in huis was,’ zeg ik en ik zie al helemaal voor me hoe teleurgesteld hij straks is als hij de stukjes wortel ziet, wat overgebleven kroepoek van gisteravond en drie koude cocktailworstjes.

Ik draai onze straat uit en rijd naar het centrum van de buitenwijk met de weelderige bomenlanen waar we wonen. Roebury Village staat vol met grote victoriaanse huizen en heeft een tramhalte op twintig minuten van het centrum van Manchester. Vanwege de botanische tuinen en de fraaie winkels vonden mensen het hier altijd al fijn. In mijn jeugd woonden hier de kinderen van mijn school als hun ouders hoogleraren of advocaten waren, of zoals in het geval van een van mijn klasgenoten, als hun vader een grote hit had gehad in het midden van de jaren zeventig, die had geleid tot een korte flirt met roem en een leven lang royalty’s. Het is een paar kilometer van waar ik zelf ben opgegroeid, in een aanmerkelijk minder chique maar niettemin aangename buurt, met een wedkantoor op de hoek van onze straat. Heel anders dan de ambachtelijke bakkerij op de hoek van de straat waar ik tegenwoordig woon.

Ik zet Radio 4 aan voor het nieuws. Ze hebben een item over een nationaal tekort aan hormoontherapie omdat een beroemde tv-presentatrice daarover had geschreven. Geweldig. Ik ben er zelf nog maar net mee begonnen vanwege mijn hoofdpijn, hartkloppingen, gruwelijke PMS en af en toe wat slapeloosheid. Ik weet nooit zeker of dit komt door mijn levensfase of gewoon door het feit dat ik eigenlijk twee mensen zou moeten zijn om er naast ons gezin ook nog een carrière op na te houden. Maar goed, er is een tube gel die ik op mijn armen kan smeren om dit soort problemen te verminderen, dus daar ging ik voor.

‘Jacob, ik vergeet helemaal om je te vertellen dat ik goed nieuws heb over de club waar je lid van wilde worden. De coach heeft gisteravond contact opgenomen.’

Jacobs hobby is het verzamelen van hobby’s. Je kunt het zo gek niet verzinnen of hij heeft het geprobeerd, door de jaren heen: voetbal, drummen, scouting, klimmen. Toen hij zich vorig jaar had ingeschreven voor de schermlessen heb ik tegen hem gezegd dat het nu klaar was.

Maar hij heeft het er al zo lang over dat hij op baseball wil dat ik hem beloofde om daar dan nog wel even naar te kijken. Helemaal zijn er niet zoveel baseballteams in het Verenigd Koninkrijk en het is bijna onmogelijk om hem zelfs maar op een wachtlijst te krijgen. Maar het was alle moeite waard om te zien hoe hij nu begint te stralen.

‘Heb je een plek voor me geregeld?’ vraagt hij, zo blij dat ik best een beetje met mezelf in mijn sas ben.

‘Yep. Je zit nu bij de junioren van de Manchester Baseball Club.’

Dan betreft zijn gezicht.

‘Wat is er mis?’

‘Daar wil ik helemaal niet bij.’

‘Sorry... Wat zeg je nou?’ vraag ik, waarbij ik er niet in slaag de ergernis uit mijn stem te houden. ‘Je kunt niet de hele tijd

van gedachten blijven veranderen. Van hoeveel clubs ben je in de loop der jaren al lid geweest? Heb je enig idee hoeveel moeite het me heeft gekost om je binnen te krijgen? Er zijn bijna geen baseballteams in dit land.'

Hij knippert met zijn ogen en kijkt een beetje geschokt. 'Weet ik, maar...'

'Maar wat? Dit kun je echt niet maken, Jacob. Het is welletjes, zo.'

Hij zakt somber onderuit op zijn stoel en mompelt iets.

'Wat zei je daar?' snauw ik.

'Ik wilde op basketbal,' fluistert hij. 'Niet op baseball.'

Leo snuift, lang en spottend. 'Lekker bezig, mam,' zegt hij.